

РЕШЕНИЕ

№ 5286

гр. София, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 163 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: М.Г.К.

при участието на секретаря С.Д.К.

като разгледа докладваното от М.Г.К. Гражданско дело № 20231110158969 по описа за 2023 година

Предявени са обективно и субективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 и чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД и чл. 150 и сл. ЗЕ срещу ответника.

Производството е образувано по подадена в съда искова молба от **ищеца** „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София, район „К“, ул. „Я“ № 23Б, срещу **ответника** Е. Н. А., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. „К III част“, бл. 31, вх. Б, ет. 3, ап. 40, като моли съдът да се произнесе с решение, с което да се признае за установено спрямо ответника, че дължи **СЛЕДНИТЕ СУМИ - обща сума от 2300,03 лева/лв./**, от които сумата **1995,37 лв.**, представляваща главница за цена на доставена от дружеството топлинна енергия / ТЕ/ за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за период 12.6.2023 г. /дата на подаване на заявление по чл.410 ГПК в съда/ до изплащане на вземането, и сумата **246,99 лв.**, представляваща мораторна лихва върху ТЕ за периода от 15.09.2021 г. до 22.05.2023 г., и сумата **47,92 лв.**, представляваща за цена на извършена услуга за дялово разпределение /ДР/ за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за период от 12.06.2023 г. до изплащане на вземането, и сумата **9,75 лв.**, представляваща мораторна лихва върху ДР за периода от 16.07.2020 г. до 22.05.2023 г., като сумите са начислени за топлоснабден имот, находящ се на адрес гр. София, ж.к. „К III част“, бл. 31, вх. Б, ет. 3, ап. 40, с присъединен абонатен № 180750, и инсталация № 4000211932, за които суми е издадена заповед за изпълнение /ЗИ/ № 17782/21.06.2023 г. по реда на чл. 410 ГПК по ЧГД № 32438/2023 г. по описа на СРС, 163-и състав.

Обстоятелства, от които се твърди, че произтича претендираното право: Ищецът, твърди, че ответника в качеството си на собственик на топлоснабдения имот и клиент на ТЕ и ДР е използвал топлинна енергия за битови нужди по смисъла на ЗЕ за периода описан в ЗИ и в ИМ, за топлоснабдения имот, находящ се на адреса посочен по-горе. Посочва, че съгласно действащите през този период общи условия чл.31, ал.1 е определен редът и срокът, по които купувачите на ТЕ са длъжни да заплащат месечните дължими суми за ТЕ. Твърди, че ответника не е изпълнила насрещното си задължение, като не са заплатила

стойността на доставената топлинна енергия за посочения период и цената на услугата дялово разпределение. Твърди се, че ответника е изпаднал в забава, затова дължи лихвите начислени след изпадането в забава.

Моли съдът да уважи претенцията, с присъждане на сторените по делото разноски.

ОТВЕТНИКЪТ е подал отговор на исковата молба/ОИМ/, чрез упълномощен адвокат, в който се признават начислените суми като размер, оспорва се липсата на основание за претенциите на ищеца, защото липсват установени облигационни отношения между страните, оспорва, се че ответника не е абонат на ищеца, защото не е нито собственик, нито ползвател на процесния апартамент 40.

Моли се съдът да не допуска експертизите поискани от ищеца, защото не оспорват, че за описания в ИМ обект е доставена ТЕ и услуга ДР, както и не се оспорва размера на доставената за процесния период количество ТЕ и услуга ДР.

Поради изложеното се иска отхвърляне на исковите претенции изцяло, като се присъдят сторените разноски.

По делото е постъпила и е приета молба с вх. № 36305/05.02.2024 г. от „Д.Е.“ ЕООД, с която прилага 2 бр. индивидуална справка за използваната ТЕ за процесния период за абонатен № 180750, и 2 бр. формуляр за отчет на уредите за ДР на ТЕ, които са били приети като писмени доказателства по делото с Протоколно определение от 23.02.2024 г.

По делото е постъпило и е прието писмо от Столична община, направление „Архитектура и градоустройство“, в което се излага, че след извършена проверка на съхраняващите се в архива на Дирекцията документи се установява, че процесният апартамент не е предоставен в обезщетение на отчужден собственик и за същата не е издавана заповед по чл. 100 ЗТСУ.

С молба приета по делото с вх. № 55651/20.02.2024 г. ищецът е приложил Договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на НДИ от 1991 г., ведно с писмо от Столична община, район „К“, приети като писмени доказателства по делото с Протоколно определение от 23.02.2024 г.

По делото е постъпило и е прието писмо с вх. № 61292/23.02.2024 г. от Столична община, дирекция „Общински приходи“, отдел „ОП-К“, с което е приложена декларация по чл.14 ЗМДТ.

Съдът, като взе предвид разпоредбите на чл.12 и чл.235 ГПК, и като прецени събраните по делото и относими към разрешаване на спора доказателства във връзка с доводите и съображенията на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото са приети следните копия на писмени документи като доказателства-пълномощно за процесуален представител на ищеца/л.12/; Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по което е било образувано предходното заповедно производство по ЧГД№ 32438/2023г. по опис на СРС /л.13-17/; преводно нареждане от 08.06.2023 г. за платена ДТ по заповедното производство /л.18/; постановление за налагане на възбрана по изп.д. № 20198630402172 върху процесния апартамент/л.19/; удостоверение от ГИС- София за идентичност на между стар и нов адрес на недвижим имот /л.20/; молба за откриване на партида от ответника Е. Н.А. /л.21/; Договор № 598-III/18.09.2006г. за извършване на услугата „топлинно счетоводство“ чрез система за индивидуално отчитане и разпределяне на ТЕ, Протокол от Общо събрание и Списък на живущите, като за ап.40 в списъка е вписана ответника /л.22-26/; Обща фактура-оригинал от 31.07.2021г. с вписан получател ответника /л.27-28/; /; Обща фактура-оригинал от 31.07.2022г. с вписан получател ответника /л.29-30/; извлечение за дължими суми за абонатен № 180750 за процесен период по ИМ и ЗИ/л.31/; Договор № Д-0-74/09.06.2020г. при ОУ за извършване на услугата дялово разпределение на ТЕ по чл. 139в ЗЕ, сключен между „Т.С.“ ЕАД и МХ „Е“

ООД /л.32-38/; Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Т.С.“ ЕАД на потребители в гр. София публикувани във в-к Монитор на 11.7.2016 г. /л.39/; Платежно нареждане от 06.11.2023 г. за доплатена ДТ за ИМ/л.44/; пълномощно за процесуален представител на ответник/л.64/; договора за ПЗС на ответника /л.65/; актуално състояние по Търговски регистър за трето лице помагач/л.66-67/; Платежно нареждане от 23.01.2024 г. за издаване на ищеца на СУ/л.74/; Индивидуална справка за използвана ТЕ-коригирана /л.84-85/; Отчети /л.86-87/; Писмо от Столична община, район „К“ /л.95/; Договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на НДИ от 23.04.1991 г. /л.97-98/; Данъчна декларация за притежаваните недвижими имоти на територията на РБ по чл. 26 ЗМДТ приложена към писмо с вх.№61292/23.02.2024г. на Столична Община/приложено след настоящото решение по делото/.

По делото е приета молба с вх. № 36305/05.02.2024 г. /л.83/ от третото лице- помагач „Д.Е.“ ЕООД, с приложени доказателства за абонатен № 180750, от която е видно, че клиент за този абонатен номер е била Е. Н. А. и са извършени корекции за процесния период /т.е. са издадени изравнителни сметки/.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните **правни изводи**:

Исковете са допустими, доколкото са предявени по реда на чл. 415 ГПК от заявителя срещу длъжника в преклузивния месечен срок от уведомяването му в предхождащото заповедно производство по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 32438/2023 г. по описа на СРС, 163-и състав.

За успешното провеждане на предявените по реда на чл. 415, ал. 1 ГПК искиове в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване наличието на посоченото облигационно отношение между него и ответника, по силата на което е изпълнил задължението си за реално доставяне на топлинна енергия в твърдения обем през процесния период, стойността на същата, началния период на нейната изискуемост и размера на претендираните мораторни лихви. Ответникът, от своя страна, е длъжен, в случай че ищецът установи посочените по-горе обстоятелства, да докаже точното във времево и количествено отношение изпълнение на задължението си за плащане на потребената топлинна енергия за процесния период.

От представените по делото доказателства се установява, че процесният имот е бил топлофициран, както и че сградата етажна собственост, в която се намира този имот, е била присъединена към топлопреносната мрежа, които обстоятелства не се оспорват от ответника. Между страните не се спори относно това, че за процесния период в имота, описан в ИМ, е доставена ТЕ в претендирания от ищеца размер, както и че е извършено дялово разпределение на посочената стойност.

Предвид нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ „Всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда-етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия“. Разпоредбата императивно установява кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е притежанието на вещно право върху имота- собственост или вещно право на ползване, без да е необходимо изричното писмено приемане на публично оповестените Общи условия на „Т.С.“ ЕАД, регламентиращи съдържанието на това правоотношение.

От приложения по делото Договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на НДИ от 23.04.1991г. се установява, че ответникът е придобил правото на собственост върху имот с адрес гр.София, ж.к. „К“, ул. „П“, бл. 31, вх.Б, ет.3. От представеното Удостоверение с изх. № 68-00-1514/14/30.11.2012 г., издадено от „ГИС- София“ ЕООД, е видно, че е налице идентичност между стар адрес- ж.к. „К III част“, ул. „П“, бл. 31, и настоящ адрес-ж.к. „К III част“, бл.31, вх.А-Г.

Следователно по делото е установено, че ответникът е бил собственик на процесния топлоснабден имот, представляващ Апартамент № 40, находящ се в гр.София, ж.к.,„К III част“, бл.31, вх.Б, ет.3, за период преди процесния, и в самия процесен период, доколкото не е представил доказателства, оборващи това обстоятелство. От същото следва, че ответникът е страна по облигационно правоотношение с „Т.С.“ ЕАД по договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди, сключен при публично известни Общи условия за продажба, одобрени с Решение на ДКЕВР - чл. 150, ал.1 от Закона за енергетиката. Отделно от това няма спор за откриване на партия за абонат за процесния имот на името на ответника с молба-заявление от 23.06.1987г.

Съгласно чл.36 от Общите условия на ищеца, клиентите заплащат цена за услугата „дялово разпределение“, извършвана от избран от клиента Търговец /ФДР/, като стойността ѝ се формира от цената за обслужване на партията на клиента, вкл. изготвянето на изравнителните сметки и цена за отчитане на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота на Клиента, за отчитане на уредите за дялово разпределение извън обявените от търговеца дати, се заплаща допълнителна цена, по ценоразпис определен от Продавача. Редът и начина на заплащане на услугата дялово разпределение се определя от продавача, съгласувано с търговците извършващи услугата.

На следващо място, по делото е представен е Протокол от 13.07.2006 г. от проведено Общо събрание на етажните собственици в жилищната кооперация, където се намира процесният имот, на което е взето решение за сключване на договор с „МХ Е“ ООД за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия. Установява се и че такъв договор е бил подписан, видно от приложен договор № 598-III от 18.09.2006 г., като решението на ОС на ЕС и договорът обвързват собствениците на обекти в етажната собственост, вкл. правоприемниците, щом като не е налице последващо решение на ОС на ЕС за отказ от услугата на топлопреносното предприятие, съответно отказ от услугата дялово разпределение- така и в ТР № 2/2016 г. на ОСГК на ВКС. Видно от приложения списък на живущите в етажната собственост, ответникът е сред лицата, дали съгласие за смяна на фирмата за топлинно счетоводство.

Съгласно разпоредбата на чл.139, ал.1 от ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда-етажна собственост (СЕС) се извършва по система за дялово разпределение. Начинът на извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ и в Наредба № 16- 334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването. Топлинната енергия за отопление на СЕС се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите /чл.142, ал.2 ЗЕ/, като според чл.145, ал.1 ЗЕ топлинната енергия за отопление на имотите в СЕС, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

По делото е представен Договор от 09.06.2020 г. между „Т.С.“ ЕАД и „МХ Е“ ООД относно обстоятелството, че ищецът и това лице са валидно обвързани по облигационно правоотношение, касаещо редовно и точно отчитане на доставената от топлопреносното предприятие енергия в обектите на етажната собственост, като обстоятелството, че за процесния период именно „МХ Е“ ООД е извършвало услугата дялово разпределение за сградата, в която се намира процесният имот, се потвърждава от приложенияте именно от това лице отчетни документи и изравнителни сметки. Предвид изложеното съдът намира за доказано, че сградата в режим на ЕС, намираща се на процесния адрес е била топлоснабдена през целия исков период, което обстоятелство не се оспорва от ответника, както бе посочено вече.

С оглед изложеното исковите претенции за топлинна енергия и за дялово разпределение следва бъдат уважени изцяло в претендираните размери за сумата от 1995,37 лв. и сумата от 47,92 лв.

По отношение на възражението на ответника за погасяване по давност на сумите, наведено съвсем бланкетно във възражението по чл.414 ГПК подадено по ЧГД№ 32438/2023г. по опис на СРС, съдът установява, че е напълно неоснователно, защото сумите се погасяват като периодични платежи с 3 годишна давност, но заявлението по чл.410 ГПК пред съда е подадено на 12.6.2023г., което означава, че суми погасени по давност биха били за времето преди 31.03.2020г., но такива суми от ищеца по исковете въобще не са предявени/процесния период е с начална дата 01.05.2020г./. С оглед изложеното така наведеното възражение от ответника за погасени суми по давност е напълно неоснователно и не следва да се вземе предвид.

По отношение на претенциите за мораторни лихви.

Съгласно Общите условия на „Т.С.“ ЕАД за продажбата на топлинна енергия за битови нужди, приложими за процесния период (одобрени с решение на КЕВР от 27.06.2016 г.), потребената топлоенергия се заплаща на месечни вноски в 45-дневен срок от изтичане на месеца, за който се отнася съответното задължение (чл. 33). Падежът кани потребителя да погаси задължението си в срока по ОУ, поради което изтичането му го поставя в забава, без да е необходима покана. Ето защо претенцията за мораторна лихва се явява основателна. Съдът намира, че правилото на чл. 33 от Общите условия не се отнася по аналогия към главницата за дялово разпределение, тъй като това перо е изключено от редакция на текста, т.е. за да се присъди търсената върху тази главница мораторна лихва е следвало потребителят да е бил поканен да плати. По делото няма данни за такава покана, нито дори за връчване на фактурите на абоната, които да служат за покана за плащане.

Ето защо лихвата за забава върху главницата за дялово разпределение не следва да се присъжда и искът по нея следва да бъде отхвърлен като недоказан.

Относно лихвата за забава върху уваженото вземане за главница за топлинна енергия-същата следва да е в размер на **237,11 лв.**, изчислена с помощта на лихвен калкулатор.

С оглед изложеното следва да бъде уважен частично искът за мораторна лихва върху главницата за ТЕ до сумата от **237,11 лв.** и отхвърлена за горницата до претендирания размер.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

При този изход на спора право на разноски за производството имат и двете страни съобразено уважената, респективно отхвърлената част на исковете.

На основание чл.78, ал.1 ГПК ищецът има право на разноски съобразно уважената част от исковете. Същият е представил доказателства за сторени разноски в исковото производство за сумата от 85,73 лв.-държавна такса, и сумата от 15 лв.- такса за издаване на 3 бр. съдебни удостоверения. Ищецът претендира и заплащане на юрисконсултско възнаграждение. Предвид ниския материален интерес и липсата на фактическа и правна сложност до делото, то възнаграждение за юрисконсулт следва да бъде определен в размер на 100 лв. в настоящото производство. Общо сумата е 200,73лв. Съразмерно с уважената част на исковете сумата на разноските е 199,02лв.

Съгласно т.12 от ТР №4/2013г. по т.д. №4/2013г. на ОСГТК на ВКС, съдът следва да присъди и разноските направени от ищеца в заповедното производство, съразмерно с уважената част от исковата претенция. По същото е сторил разноски в размер на 46лв.- държавна такса и 50лв. за юр.к.възнаграждение. Съразмерно с уважена част сумата на разноските е 95,18лв.

Следователно съгласно уважената част от искове следва му се присъдят разноски общо в размер на **294,20 лв.**, сторени в двете части на производството.

На основание чл.78, ал.3 ГПК ответникът има право на разноски съразмерно отхвърлената част от исковете. По делото е приложен договор за правна защита и съдействие от 08.12.2023 г., съгласно който е платил в брой сумата от 530 лв. за адвокатско

възнаграждение. Следователно следва да му се присъдят разнораски в размер на **4,52 лв.** съразмерно.

Относно претендираното възнаграждение за оказана безплатна правна помощ в заповедното производство, съдът счита, че същото следва бъде оставено без уважение поради следните съображения. Съдът намира, че в заповедното производство може да се дължат разноси на длъжника, но само в хипотезата на чл.6, ал.1, т.1 и т.2 НМРАВ - за съвет и консултация и то, при положение че е направено подробно и обосновано възражение с доводи и възражения, които биха могли да се разгледат в акта по същество. В настоящия случай подаденото възражение от ответника е бланкетно, поради което не следва да се присъжда адвокатско възнаграждение. Отделно от това съдът следва да приложи и Решение от 25.01.2024г. постановено по дело С-438/2022г. на СЕС, с което изрично се посочва, че съдът не е обвързан от НМРАВ и може да не е приложи.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между **ищеца „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *******, със седалище и адрес на управление гр. София, район „К“, ул. „Я“ № 23Б, и **ответника Е. Н. А., ЕГН *******, с адрес гр. София, ж.к. „К III част“, бл. 31, вх. Б, ет. 3, ап. 40, че ответникът дължи на ищеца **СЛЕДНИТЕ СУМИ** - сумата от **1995,37 лв.**, представляваща главница за цена на доставена от дружеството топлинна енергия / ТЕ/ за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за период 12.6.2023 г. / дата на подаване на заявление по чл. 410 ГПК в съда/ до изплащане на вземането, сумата **237,11 лв.**, представляваща мораторна лихва върху ТЕ за периода от 15.09.2021 г. до 22.05.2023 г., и сумата **47,92 лв.**, представляваща за цена на извършена услуга за дялово разпределение / ДР/ за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за период от 12.06.2023 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение /ЗИ/ № 17782/21.06.2023 г. по реда на чл. 410 ГПК по ЧГД № 32438/2023 г. по описа на СРС, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 и чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД и чл. 150 и сл. ЗЕ, като **ОТХВЪРЛЯ** исковете по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД за горницата над уважената сума от **237,11 лв.** до пълния претендиран размер от **246,99 лв.** за мораторна лихва върху главницата за ТЕ, както и за сумата от **9,75 лв.**, представляваща мораторна лихва върху ДР за периода от 16.07.2020 г. до 22.05.2023 г., като **НЕОСНОВАТЕЛНИ**.

ОСЪЖДА Е. Н. А., ЕГН ***** , с адрес гр. София, ж.к. „К III част“, бл. 31, вх. Б, ет. 3, ап. 40, **да заплати** на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление гр. София, район „К“, ул. „Я“ № 23Б, **СУМАТА** от **294,20 лв.**, представляващи сторените пред СРС съдебноделоводни разноси по настоящото исково производство, както и по ч. гр. д. № 32438/2023 г. по описа на СРС, 163-и състав, съразмерно с уважената част от исковете, *на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК*.

ОСЪЖДА „Т.С.“ ЕАД, ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление гр. София, район „К“, ул. „Я“ № 23Б, **да заплати** на Е. Н. А., ЕГН ***** , с адрес гр. София, ж.к. „К III част“, бл. 31, вх. Б, ет. 3, ап. 40, **СУМАТА** от **4,52 лв.** представляващи сторените пред СРС съдебноделоводни разноси по настоящото исково производство, съразмерно с отхвърлената част от исковете, *на основание чл. 78, ал. 3 ГПК*.

Решението е постановено при участието на „Д.Е.“ ЕООД като трето лице помагач на страната на ищеца.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в

двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС да се изпрати на страните със съобщение!

Съдия при Софийски районен съд: _____